

'Ελάτε τὰ Ταμεία καλά νὰ τὰ σκάρωσωμ, ντακάπο τὴν Ἑλλάδα νὰ τὴν ἐκθερλώσωμ, ἴλατε γιὰ τοῦ κράτους τὰ χρέη νὰ μιλῶσωμ κ' ὅ,τι μὰς ἔχει μείνει νὰ τὸ ξεκοκκιάσωμ, ἴλατε, χαιδεύμεινε, ἀλλοῶς—πὲρ ντίο σάντο—μαζὶ μὲ σὰς κ' ἴμεινα θὰ βγάλωμ 'στὸ ἱκάντο.

Μίγας αὐτὸς ὁ Λόρδος καὶ φοβερὸς τσοπάνης... ὅπως τὰ καταφέρνει δὲν ξέρεις τί νὰ κάνης. Ἐχάιδεψε τὸν ἕνα, 'στὸν ἄλλον ἰγονάτισε, καὶ σοῦα σὰν καὶ πρῶτα τὴν στρουγγά του ἐκράτησε, καὶ τᾶχασε ὁ κόσμος μὲ τὴ φιλοπατρία του κ' ἄλλος βωμὸς καινούργιος ἐστήθη 'στὴ λατρεία του.

Μίγας αὐτὸς ὁ Λόρδος καὶ φοβερὸς γαλίσης... μαζὶ του κᾶτι πάντα μασσῆς καὶ ξερογλείφεις, κ' ἦλθε σὰν πρὶν ἡ στρουγγά νὰ ζῶη τὸ παρών κ' ἰδῆάστῃσαν ρουσεφτία σὰν ραβδὸς Ἄραῶν, καὶ τώρα ὁ καθέννας τὰ δακτυλά του γλείφει πού λὲς ἐκμὲ πὼς τρώει τῆς ὄρας καταίρι.

Μίγας αὐτὸς ὁ Λόρδος καὶ φοβερὸς καθ' ὅλα καὶ μὲ τὰ χαμηλά του καὶ τὰ ψηλά φακόλα, κ' ὅποιος γι' αὐτὸν παιᾶνας καὶ θούρια δὲν ψάλλει κ' ὅποιος κακὸ γιὰ τοῦτον μιλῆση καὶ λαλήση, κακὸ σπυρί καὶ μαῦρο 'στὴ γλώσσα του νὰ βγάλῃ καὶ τῆς οὐρας γαϊδάρου τὴν ρίζα νὰ φιλήση.

Μίγας αὐτὸς ὁ Λόρδος κ' ἐφτάψυχο γατί, μ' ὅλους τὰ καταφέρνει καὶ μὴ ῥωτᾶς γιὰτι, κ' ἐνὸς θαρρεῖ πὼς ἴσως τὰ πένταλινα τινάζῃ κ' ἄρρωστος καὶ μουφλοῦζης Ἠλί Λαμά φωνάζῃ, τὸν βλέπει, μωρὸ φὸς μου, πὼς πρὸ πολὺ ψηλόνει κ' ἀπάνω σὲ βαλβίδα καινούρια σκαρφαλόνει.

Ἄυρα μου Ἐσπερία παρβενικὴ κ' ἀθήα πέτα, παρακαλῶ σε, 'στουὺς δανειστὰς τὰ ζῆα, καὶ πὼς πὼς ντουὸρος στίκει ὁ Λόρδος σὰν κολώνα, ἂν παῖδες εὐλογεῖτε, παππάδες ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερφούτε εἰς πάντα τὸν αἰῶνα.

'Πὲς τους νὰ μὴ γουρλῶουν γιὰ τὸν παρὰ τὸ μάτι, δὲν ἄλασε ὁ κόσμος, ὑπομονὴ κομμάτι, κ' ἂς μὴ παρασκοτίζου τὴν Ἐξοχότητά του, ἦν στρουγγά λατρεύτω, Ἄλλῃ καμαρώντω, λαὸς ὑπερφούτος τὰ τόσα θαύματά του.

'Πὲς τους γιὰ τὸν παρὰ των πὼς ἴσως κᾶτι γένη, μὲ διαμαρτυρήσεις πὼς τίποτα δὲν βγαίνει, πὼς εὐχαριστημένοι θὰ μείνουμ κατὰ πάντα κ' ἂς πᾶψουν τὸν γιὰρὶ των, καὶ ὁσὸλ ἔπαρὶ τον τὸν ἕνα πού θὰ πᾶρῃ τοὺς ἱκανὸν τριάντα.

'Πὲς τους πὼς ὁ Μπουρλότος τὴν στρουγγά του συναΐει, κ' ἂν γιὰ τὴν ἀπαρτία μὲ βογγητὸ στενάξῃ, μὰ δὲν ξεγᾶχ τὰ χρέη καὶ τὰ καθήκοντά του, ἂν ταμπουράς ἰννεῖτω, πᾶς Φράγκος προσκυνεῖτω, Θρόνος ὑπογραφίτω τὰ διατάγματά του.

'Πὲς τους ὅτι δὲν πρέπει νὰ κάνουν σὰν Ἐβραῖοι, τὸν Λόρδο πὼς σκοτίζουν κ' ἄλλα μεγάλα χρεῖα καὶ τώρα διορίζει Ἐφόρους καὶ Τελῶνας, ὁὶὸ Βουλὴ χαίρειτω, Ἄλλῃ συγχωρεῖτω, λαὸς κακκωσάτω εἰς πάντος τοὺς αἰῶνας.

'Πὲς τους πὼς τὸν παρὰ των κανεῖς δὲν θὰ τοὺς κλέψῃ, πὼς κᾶτι θὰ τσιμπήσουμ ἀπ' ὅ,τι περισσέψη, κ' ἴσως αὐτὸ γενναῖο ν' ἀνταμιφθῶν βραβεῖο εὐς ἡ Βουλὴ πτωσάτω, λαὸς φασκλισάτω, Μυλλόρδος δὲ καὶ Θρόνος ἔχτω δια βίου.

Μὰ πὲς τους τέλος πάντων τὴν καθαρὴ ἀλήθεια, ἡ καφσαπαρτίας πὼς εἶναι κολοκίθια, πὼς πάντες εἰς ὄνυχον ἐσώθημεν γαμψῶν, κ' ἡ στρουγγά σκορπιζέτω, λαὸς ἀλαλαζέτω, καὶ πρῖτε 'στὴν ἀπαρτία καὶ κόκκαλο Σαμψῶν.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π.—Λοιπὸν τὴν ἔχει, Φασουλῆ ;
Φ.— Οὐ ! καὶ τὴν παρῆχει...
τῆς ἀντιπολιτεύσεως κακὴ δουλειὰ τῆς τρέχει.
Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἐφώναξε 'στὸ κόμμα :
«προσῆλθετε κ' ἐρ' ἀμαξῶν κ' ἐρ' ἵππων κ' ἐπὶ κάρων
κ' ἂν μωφουέντζα δυνατὴ σὰς ἐρίξει 'στὸ στρώμα
τὸν κρᾶββατὸν σὰς ἔρατε κ' ἴλατε ἄρον ἄρον.»

Κ' ἀλαλαγμὸς καὶ κινήσις καὶ φασαρία τόση
καὶ κατ' ἀρχὰς ἐφαίνοντο πὼς ἦσαν ὡς διακόσιοι,
ἀλλ' ὕστερα μετρήθησαν κ' ἰσθῆκαν ἑκατὸ
καὶ πανηγύρι ἔγινε καὶ γλῆντι δυνατὸ.
Καρτόσιαι πᾶν κ' ἔρχονται, κλητήρες, ἀμαξάδες,
σκουντζαῖς καὶ ταυλαπάτῃμα τοῦ καθένους διαβάτη,
κ' εἰ Βουλευταὶ σκεπάζονται μὲ σάλμα καὶ μωσάδες.

και κανουμε τον ερωστο και περτουνο 'στο κρεββατι.
 Τις τακ... ποις είναι ;... της Βουλής ο κύριος κλητήρ...
 και τί γιορείς ;... γρήγορα σάς θέλει ο Σωτήρ...
 αδύνατον... άρρώσθησα... κι' αν δεν πιστεύεις τέτρα,
 και χαιρετισματα πολλά να' πής εις τόν Σωτήρα.
 Τις τακ... ποις είναι ;... γρήγορα ο Πρόεδρος σάς θέλει...
 για να σάς πάω 'στη Βουλή επίτηδες με στέλλει...
 'πες του πως δεν ισχύει καθόλου να βραδύω
 άλλ' όμως έχω πυρατό κι' έχω διαβολιμένο,
 κι' έπληρα ρετινούλαδο και κάμποσο κινίνο
 κι' ως τώρα 'εγίκα δύο φοραίς και τρίτην περιμένω...
 θάκκα να χατήρι του κι' αν δεν με παρακάλει,
 μα δεν 'μπορώ μίς 'στη Βουλή να'βώ με τό τσουκάκι...
 Π.—Τι διαβολο !... πως έφυγε να κάνουν δλοι κυρα ;
 Φ.—Τι να σου 'πώ, βρέ Περικλή...πολύ τά βλέπω σκούρα.
 Κι' ο κύριος Σιμόπουλος, του κόμματος ο στύλος,
 αν κι' ο υγιής έφαινετο καθ' όλ' από τό βράδυ
 μα 'στα καλά καθούμενα την έφαθε ο φίλος
 μόλις έγλυκογράφε φαρμακερή Τετραδόν.
 Δέν έπαυαν, βρέ Περικλή, της πόρταις να κτυπάνε
 και πυρετός έρίνετο και κόψιμο στομάχων,
 ο Ψύλλας δέ με τόν Σκούρ'έ'σ'τον Μαραθώνα πάνε
 να ψέζων για τά κόκκαλα των Μαραθονομάχων,
 και φύλλοι 'μπήκαν μίς 'στ' αυτιά του Λόρδου Μπουρλοτιέρη
 και μέσα τί τόν έκοβε μονάχος του τό ζέρι.
 Ού μνή ο κύριος Παχός, έμμένον εις τούς τύπους,
 αν κι' οι γιατροί του 'λέγανε να βάλη βουζικάντζια,
 έτρεξε πρώτος 'στη Βουλή τών 'Αχιλλείων ώκούπος
 με όπο παλτά, με γούναις σάν, και μιά ντουζίνα γάντια.
 Μα μίς 'στην τόση ίρημιά και μίς 'στο τόσο χαλι
 μηδέ τόν Ισκιό έβλεπε και του Μαυρομυχαλή,
 κι' ο Νομικός δέν έβρασε από τήν Σαντορήνη,
 άλλ' ουτε κι' ο Σουδινός, όπου πολύ βαρύνει,
 ο Σκάρπας δέ κι' ο Λάσκαρης, οι δύο Κερκυραίοι,
 λέγον πως ξεπελήρωσαν φιλοστεργίας χρέη,

ο πρώτος είχε άρρωστο νομίζω τόν πατέρα του,
 ο δ' άλλος τήν κυρούλα του θαρρώ και τήν μητέρα του.
 Κι' ο της Καρύστου Βουλευτής ο Παπανικολάου
 μου φαίνεται πως κατ' αυτάς πηγαινει λάου λάου,
 μα χαιρετισματα πολλά κι' από τόν Φωτιάδη,
 ίσως και τούτον κόψιμο κακό να τόν έβρισε
 και τόν έπηγε, Περικλή, και Τρίτη και Τετραδόν
 και φαίνεται για τήν Βουλή πως όλοου δέν εύκαιρσει,
 ο Σούτσος δέ τόν 'Αθώνων κι' ο Σούτσος ο της Σύρας
 κι' αυτοί θαρρώ πως τούτρισαν μετά της άλλης σείρας,
 μόσχους και χαιρετισματα κι' από τόν Ζωγλοπιτή
 κι' αυτός άρρώσθησε βαρερά και καθετα 'στο σπήτι,
 πολλους πολλούς χαιρετισμούς κι' από τόν Μακρυγιάννη,
 και τούτον θέρημ κατ' αυτάς σπουδαία τόν θερζει,
 και δέν βαστούν τά κόσα του τόν πρέθυμο να κνή
 και μίς 'στη σάλα της Βουλής να κρουστουρουρίζη.
 Π.—Αυτά τά 'πρόσμενες ποτέ, βρέ Φασουλή καυμένε ;
 Φ.—Και κάποιος άλλος, λημονω πως διαβολο τόν λίνε,
 τήν ώρα που τά ροίχα του έτοιμάζε με φούριμα
 κι' έσφίγγετ' ο κακόσορος να εβάζη εν σπουδή
 δέν ξέρω πως τού 'τύχανε 'στο σπήτι γεννητοურμα
 κι' έγραψε πως έγέννησε άρσενικό παιδί.
 Π.—Και 'στα 'δικά σου, Φασουλή...
 Φ.— Έπίσης, μπεχλιβάδη...
 μα κι' ο Ρικιάκης, Περικλή, δέν 'πής ο ακουρατος !...
 κακά μαντάτα και ψυχρά κι' από τόν 'Αρδαβάνη
 γιατί θαρρώ τά μάτια του πως έπαθαν ισγάτως.
 Κι' ο Ρώμας περιήγησι εις τας Ευρώπας κάνει
 κι' ο Καλαμπάκας ο κλεινός άκόμη δέν έφάνη,
 κι' ο Καλαμπάκας φαίνεται τερτίμια πως θ' άρχιση
 και κάποιος 'πής σπήτι του για να τόν κατηγήση,
 και ός του κι' άραιόνοται της στρουγγας τά στείχη
 κι' όλος ο κόσμος έρωτ' α τήν έχει δέν τήν έχει ;
 'Αμυδαλοστακίματα κι' ένα γλυκό φιλάκι
 κι' από τόν Βησσαρίωνα τόν Χατζηπαγγιλάκη,

κι' αυτός άγρόν ήγόρασε και τόν ήπιτηρεί
 και γιάν νά δώση τόν παρόν λοιπό δέν εύκαιρεί.
 Ήλθαν λοιπόν οι Σύμβουλοι του Στάμματος συμμίνοι
 και τόν κουδούνι πού και πού ο Πρόεδρος σημαίνει,
 κι' ήλθε και κάποιος άρρωτος κι' ιψήλουεντ'αρισμίνος
 και μέ μπροσάδες και παλλά κατακουκουλωμένος,
 κι' ιστάκανε τριγύρω του και δούλοι κι' άμψάδες
 και τούβγαζαν και τούβγαζαν ταμπάρα και μπροσάδες,
 μέ τά βαριά σκεπάσματα δέν ήγαν τελειομό
 κι' ούτε κεράλι 'ούτ'αξες, άλλ' ούτε και λαμό,
 όπόταν δι και τόν παλιό τόν τελευταίο 'βγῆκε
 ο τής Παιδείας Ύπουργός ήρηνή από κάτω,
 και 'στη Βουλή σιγά σιγά και στρατα στρατά 'μπήκε
 κι' 'Ισως κι' 'ίξερόηχε μέ βήχα ντυλικάτο.
 Κι' ο Πρόεδρος τόν 'λυσάσε τόν δόλο τόν κουδούνι
 κι' άπ' όλη τήν άριστέρα δέν έβλεπε ρυθύνει,
 και τόν και σπουδαιότερον νά λείπουν άπ' 'έκεί
 ο νέος μονομάχος Πιτ κι' οι Προεδρευτικοί.
 Κι' ή στρουγγα ήπεριμένε τόν νόμο καρδιοχτύπι
 και κάθε λίγο μέτρομα πούς λείπει και δέν λείπει,
 κι' ο Λόρδος τήν ήλάττωσε 'κυττούσε του σωρού του
 και Βουλευτή δέν έβριε νά πάη πρós νερού του,
 κι' 'ήγαζαν τά ταμπάρα των και παλλά τά ζανάβαζαν,
 'θάβαζαν τόν κατάλογο και τόν έξαναθάβαζαν,
 άλλ' κανείς δέν ήρχετο κανονίως τελεσιπῆς,
 κι' ήγώ τους ήλυπήθηκα γι'ατ' ήσαν άμαρτία,
 και μέ πολλήν κατανόην εκάθε' άσπεκτης
 'στού Σιμπούλου τόν σκαμνί νά γίνη άπαρτία.
 Όμως κι' ή παρουσία μου γι' αὐτήν άνωρα' ής
 κι' 'ιμούγγριζε καθ' 'εαυτόν ο λείων τής Βουλής
 μέ κάτι μούτρα, πούλεγε πώς κάποιος τόν 'αδέρωσε,
 ο δι Μπουριδής, Περικλή, 'εξάρωσε κι' 'ιέρωσε,
 κι' όλοι παραξελισθησαν και τάχαν σαν χιμένα
 κι' 'ήσαν οι κακομοίρηδες σαν ψέφια φλωμωμένα.
 Μά κι' ο Δραγοίμης ο πιστός τόσο πολύ 'κίτρισε
 όπου θαρρούσε έξαφρα πώς έδγαλε χροσθ,
 έν γέν' ή θία τής Βουλής σφοδρώς μέ συνεκίνησε
 και κρίμα πού δέν ήσουνα 'τό θίαμα και σύ.
 Π.—Μή μου τά λέε, και μούρχεται παράπονο και κλάμμα
 όταν τόν χαλι σκίπτωμαι τόν πρώτο Λιτάμα ...
 τύφλα 'στην τύφλα, Περικλή, χασούρα 'στη χασούρα
 κατήνηδες ο καψιρός σέ 'τίποτα ζεστούρα.
 Φ.—Νά κλαίς τόν κεφαλάει σου κι' όγι τόν Μπουροτιέρη.
 πώς άπαρτία γίνεται αυτός καλά τόν ζέρι;
 γι'ατ' τίποτα είναι μάστορς και φίλο κολωδό,
 και όδικα μούντζας στοιχημα και δικακίνετε βάνω
 μέ σίνα τόν βλακίντιο και κάθε παλαδό
 πώς τήν Δευτέρα θά γενή και μέ τόν παραπάνω.
 Π.—Και πού τόν ζέρις;
 Φ.— Θά τόν 'δρς...
 Π.— Κι' έν δέν τήν έχη;
 Φ.— Κρίσις...
 Π.—Και πού νά 'δρς τόν δανιστών τας διαμαρτυρήσεις;
 Φ.— Βρῆκαν κι' 'έκείνοι τόν καιρό παραδέε νά γυρεύουν
 και νά διαμαρτυρώνται και νά μέε άγριεύουν.
 Π.—Τί νά σου 'πώ I... δέν φέρονται μέ σικ κι' άνατροφή,
 γι'ατ' τόν παρῆ πού 'δανεισαν τούς έχει πρῆσει λύσσα,

μή δέν τού καίγεται γι' αυτά τόν Λόρδο μας καρφι...
 διαμαρτυρείται κι' αυτός κι' έρχεται μέ 'όλους Ισα.
 Φ.—Μά δέν μου λέε, βρι Περικλή, και τί 'μπορεί νά κάνη;
 μέ μη διαμαρτυρήσει κι' αυτός θά ξεθυμάνη.
 Και μήπως είναι όστρακον και τής θαλάσσης πινα
 γι'ατ' νάχη μέε 'στά σπλάχνα του σωρού μαργαριτάρια ;...
 έν και Μυλόρδος ζέντελεμαν τόν όρινε τίποτα πινα,
 πού φυτοράφες θά γενή νά ζή μέ τά χορτάρια.
 Π.—Λοιπόν τήν έχει ;

Π.—Πιθάνόν νά μήν τήν έχη παλί,
 νά σηκαθών οι άρρωστοι και ν' άρρωστήσουν άλλοι,
 μέ πιθάνον και νά γενή κι' ο κόσμος νά σαστίση,
 ίσως κανίνας Βουλευτής νά μήν ξεναρρωστήση
 κι' ο κύριος Σιμπούλος δέν πάρη πιά κίνο,
 ίσως και τούτο νά συμβή κι' 'ίσως συμβή κι' 'έκείνο,
 ίσως καμμία διάλυσις φυτρώσε σαν άγγούρι
 και νίον έχρουν κατ' αυτάς προβάλλη κλεπούρι,
 ίσως βαλθίδε πτό πολλαίς ο Λόρδος ζαναϊθή,
 ίσως κι' ο Θρόνος πρós αυτό σπουδαίως τόν συντρέξει,
 και μαργαριτάς κάτασπρας ο Βασιλεύς μαδεί
 και τής 'ρωτῆ περιλιπος έν έψ' ή δέν τήν έχη,
 ίσως κι' αυτός ο κύριος Ρινακίς ξεθυμάση
 κι' όλιγον τόπον 'στην όργην κι' ο Καραπάνος δώση,
 ίσως και νά λιμάζωμε 'στό μέλλον γι'ατ' φομί
 και σύμφωνα μέ τούς θεμικούς μαζί του κακαράφες,
 πρós τόν παρόν άμφίβουλα τά πάντα κι' 'εκαρμῆ
 κι' ένα μονάχη βέβαιον πώς θά μέ στηληρώση.
 Π.—Καλά πού τόν 'κατάλαβε στυλιάρη πώς θά παίξη
 και κανέ μετ' μεταβολή κι' όρρ' 'εκατό συν έχη
 από βυλιαίς 'στην μάχη σου νά γίνη άπαρτία...
 Φ.—Και τώρα γι'ατ' συζήτησι πηγαίνω 'στά Χαιυτία.

Εκεί άλλγαίς ποιητικίαις, μέ άλλους λόγους άγγελίας.

Τού Φραγκίσκου Βερτολίνη τών Ρωμῶν *Ίστορία*,
 μεταφράζει Σπύρος Λάμπρος, ο γνωστός Καθηγητής,
 όλος γνώσις και μελίτη κι' 'ίπιστήμη κι' 'εμπειρία
 κι' έν τοίς μέλιται του λόγου και τής γλώσσης ήγκρατής.
 'Εξεδόθη πρώτος τόμος έν λαμπρῆ πολυτελεία,
 Κάρλος ο Μπίε εκδόει, θαυμαστός εις τά βιβλία.

Όποιος κρασί Σαμώτιο σαν άμβροσία θέλει,
 όπου Θιός 'Ολύμπιος μέ τούτο κατανετῆ,
 Ισα 'στού Κώστα του Ξανθοῦ, 'στών όρόμων Πρεζιτέλη,
 πού 'στην Χρυσοσπηλιώτισσα εύρίσκειται κοντά.

Τού Ζέγγηλη διατριβή περί Φορολογίας,
 τά μέλα περιπευότατος χωρίς πολυλογίας.

Ό Ρωμῆος γνωστόν ος κάνω — πώς 'στό σπῆσι μου άνέθε.
 'στην Νεάπολι άπάνω — κι' από τούδε ουρανού
 μέ ένοχολοίε Εδδῆ, — όδῶ 'στό λάδι τρέψ' 'στό έβδ.

μέ Χριστόν μέ μη μάνθη — μέ μεγάλη οικοδομή,
 και μη χῆρα δίχως άνδρα, — πούταν έλλοτα καμῆ.